

**Informujeme všechny,
že v srpnu a v září
kostel sv. Petra a Pavla
bude opravován.
Nedělní mše svaté
v 9.30 budou
v kapucínském kostele
Čtrnáctí sv. pomocníků
na nám. Míru**

**Ve čtvrtek 29. června
Slavnost sv. Petra a Pavla.**

**Poutní mše sv. v kostele
sv. Petra a Pavla v 18.00.**

**Nebude ranní mše sv. v 7.30
v kostele sv. Ludmily**

**KOSTEL SV. JANA
NEPOMUCKÉHO
ŠEMANOVICE
PRAVIDELNÝ POŘAD
BOHOSLUŽEB V ROCE 2017**

14.05. - neděle v 15.00 -
poutní mše svatá

04.06. - neděle v 15.00

05.07. - středa v 15.00
(slavnost sv. Cyrila a Metoděje)

27.08. - neděle v 15.00

17.09. - neděle v 15.00
(slavnost zjevení Panny Marie
v La Salette)

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Nanebevzetí Panny Marie

Draží bratři a sestry, evangelium (Lk 1,39-56) ze slavnosti Nanebevzetí Panny Marie líčí setkání Marie s příbuznou Alžbětou a zdůrazňuje, že „Maria se vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách“ (v.39). Tehdy Maria pospíchala do městečka nedaleko Jeruzaléma, aby se setkala s Alžbětou. Dnes však rozjímáme o její cestě do nebeského Jeruzaléma, aby konečně spatřila tvář Otce a znovu uviděla svého Syna Ježíše. Ve svém životě častokrát stoupala do hor, až k tomu poslednímu bolestnému výstupu na Kalvárii, kdy byla přidružená k tajemství Kristova utrpení. Dnes na ni hledíme, jak dosahuje Božího vrchu, „oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy“ (Zj 12,1), jak říká kniha Zjevení, a překračuje práh nebeské vlasti.

Byla první, která uvěřila v Božího Syna, a je první z nás, která byla přijata do nebe s duší i tělem. Jako první přijala a chovala Ježíše, když byl dítě, a jako první je přijata Jeho náručí, aby byla uvedena do Otcova věčného království. Maria, pokorná a jednoduchá dívka ze zapadlé vesničky na periferii římského impéria, právě proto, že přijala a žila evangelium, byla přijata Bohem, aby stanula vedle Synova trůnu. Takto Pán sesazuje mocné z trůnu a povyšuje ponížené (srov. Lk 1,52).

Mariino Nanebevzetí je velké tajemství, které se týká každého z nás, týká se naší budoucnosti. Maria nás totiž předchází na cestě, kterou se vydali ti, kdo prostřednictvím křtu spojili svůj život s Ježíšem, stejně jako s Ním spojila svůj život Ona. Dnešní slavnost nám dává spatřit nebe a předznamenává „nová nebesa a novou zemi“, vítězství vzkříšeného Krista nad smrtí a definitivní porážku zlého. Jásot pokorné galilejské dívky vyjádřený chvalozpěvem Magnificat se stává hymnem celého lidstva, které se raduje, když vidí Pána, jak se sklání ke všem pokorným tvorům, mužům i ženám, aby je přijal k sobě do nebe. Pán se sklání k pokorným, aby je povýšil, jak jsme slyšeli v Mariině chvalozpěvu Magnificat.

A tento chvalozpěv nás přivádí také k zamyšlení nad aktuálními bolestnými situacemi. Pomysleme zejména na ženy, které v životě strádají a trpí násilím, na ženy zotročené svévolí mocných, na děvčátka nucená k nelidským pracem, na ženy donucené podrobovat se tělesně i duchovně mužské žádostivosti. Kéž mohou co nejdříve začít život pokoje, spravedlnosti a lásky v očekávání dne, kdy se konečně ocitnou v rukách, které neponižují, ale nežně povznášejí a uvádějí do nebe. Maria, žena, dívka, která ve svém životě tolik vytrpěla, nás přivádí k tomu, abychom přemýšleli o těchto strádajících ženách. Prosme Pána, aby je vedl za ruku cestou života a vysvobodil je z otroctví.

Obraťme se nyní s důvěrou k Marii, přesladké nebeské Královně a prosme ji: „Daruj nám pokoj, bdi nad námi a učiň, ať naplnění radostí spatříme tvého Syna v nebi“.

Papež František

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Salette: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

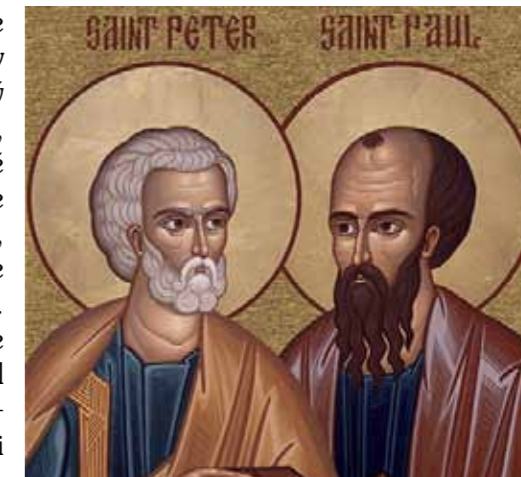
Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Sv. Petr a Pavel

Pohled na sv. Petra a Pavla může dodat důvěry každému z nás. Ani jeden z nich nebyl bezchybný... Ale pro oba se stalo Boží odpuštění mocí, která nejen smetla jejich hříchy, ale vybavila je i silou k životu a jejich poslání.

Svatý Petr je nejvýznamnější Ježíšův apoštol, jemuž se vzkříšený Ježíš zjevil jako prvním, zemřel r. 64 v Římě mučednickou smrtí. Petr se původně jmenoval Šimon, byl ženatý a žil jako rybář se svou rodinou v Kafarnaum. V Ježíšovi spatřoval Mesiáše a následoval ho. Ježíš řekl k Šimonovi: „Ty jsi Petr - Skála - a na té skále zbuduji svou církev“ (evangelium sv. Matouše 16,18). Tato slova ze Šimona učinila Petra (řecké slovo petra znamená „skála“) a později první hlavu církve.

Svatý Pavel je považován za prvního velkého misionáře světa. Svato Pavel - Pavel z Tarsu - apoštol národů - hebrejsky Šavel, je jedna z nejdůležitějších postav Bible Nového Zákona. Byl původně horlivým pronásledovatelem křesťanů. Ale na jedné své cestě proti křesťanům do Damašku prožil mystické setkání s Kristem a sám se obrátil na křesťanskou víru. Stal se pak naopak horlivým zvěstovatelem křesťanství a je označován jako „apoštol národů“. Je počítán i mezi apoštoly, ačkoliv mezi původních dvanáct apoštolů nepatřil a s Ježíšem se osobně nesetkal. Díky jeho službě se křesťanství rozšířilo mezi pohany a stalo se světovým náboženstvím.

Sloupy církve

Liturgie nám staví před oči dva apoštoly, svatého Petra a Pavla, sloupy církve, jak je nazýváme. O církvi v Krédu vyznáváme, že je „jedna, svatá, všeobecná a apoštolská“. Apoštolové a apoštolství tak patří k podstatě církve. Na počátku Petrova života s Kristem stojí Ježíšovo povolání být s ním, jít za ním a u Pavla Ježíšovo mocné světlo a otázka „Proč mě pronásleduješ?“. Víme také, že slovo apoštol znamená „poslaný“, což o našich dnešních světcích platí bezvýtku. Hlásali evangelium až k prolití krve. Apoštolem je však i ten, kdo se ke Kristu neustále vrací, aby s ním na opuštěném místě nebo v samotě vězení sdílel radosti svého poslání. Do církve jsme byli ve křtu povoláni i my, každý zcela originálním způsobem. Pokud je naše víra v tuto apoštolskou církev opravdová, pak i my máme být s Kristem, nést evangelium ve věrném svědectví a všechno své úsilí zaměřovat jenom na něj.

Říci Pánu: „Miluji tě!“ může být zprvu poměrně snadné, ale...

Říci Pánu: „Miluji tě!“ ve chvíli radostného překvapení může být poměrně snadné. Ale láska není jen nadšení a prvé vyznání. Ke skutečné kvalitě a velikosti roste ve zkouškách. Těch se dostalo apoštolům

Petrovi a Pavlovi ve vrchovaté míře. Kořen jejich lásky naštěstí nebyl jen v nadšení a obdivu, ale ve víře ve skutečnost, že Ježíš, kvůli kterému trpěli, je Mesiáš. Tedy zachránce. Ani nám bez této víry a bez pochopení, co to vlastně znamená, že Ježíš je Mesiáš, nemusí ve zkouškách naše láska vydržet. Nebyli bychom první, kterým v trápeních "došel dech" jejich lásky a důvěry ke Kristu. Proto je tak potřebné o dar víry a lásky prosit a vědět, že vytrvalost v obou těchto ctnostech není jen věcí našeho rozhodnutí, ale také výsledkem dobře přijatého Božího obdarování.

Svatý Benedikt - patron Evropy

„Žil jeden muž, který vedl svatý život, benediktus byl - to znamená Bohem požehnaný - a Benediktus bylo také jeho jméno“. Těmito slovy začíná Druhá kniha dialogů sv. Řehoře (540-604, od 590 papež). Je to nejvýznamnější a prakticky jediný zdroj informací o životě sv. Benedikta (asi 480-560).

„Od dětství měl srdce zralého člověka“ píše sv. Řehoř. Jeho otec, zámožný občan města Nursie, ho vysílá na studia do Říma,

když ale Benedikt pochopil, že život v prostředí napůl pohanského Říma by mohl být pro jeho duchovní život katastrofou, zřídá se kariéry a "vědomě nevědomý, moudře nevdělaný" odchází hledat samotu s přáním „líbit se jedině Bohu“. Doprovází ho jen jeho pěstounka. Usazují se v městečku Affile. Benedikt zde vykoná svůj první zázrak a tím vzbuzuje úctu a obdiv svého okolí. Proto tajně opouští městečko i pěstounku, nachází jeskyni v Subiaku asi 75 km od Říma a tam tráví tři roky v naprosté samotě, pouze jistý mnich Roman z nedalekého kláštera mu přináší chléb.

Po třech letech nečekaně - na pokyn Pána - vyhledá Benedikta v době Velikonoc jeden kněz, aby spolu s ním modlitbou, duchovním rozhovorem i slavnostním pokrmem oslavil svátek Zmrtvýchvstání. V té době nacházejí Benedikta také pastýři a další lidé z okolí. On jim ukazuje cestu k Bohu, a oni na oplátku přináší potřebné prostředky k životu. Přichází i mniši z jednoho kláštera (podle tradice klášter Vicovaro) s prosbou, aby se postavil do čela jejich společenství, protože jejich opat právě umřel. Benedikt po dlouhém zdráhání souhlasí, ale brzy se ukazuje, že očekávání Benedikta a očekávání mnichů se podstatně rozcházejí. Benedikt se marně snaží přimět je, aby se vrátili na cesty Evangelia a mniši neochotní změnit svůj starý způsob života se rozhodují Benedikta otrávit. Jejich záměr však vyjde najevo ve chvíli, kdy Benedikt pronáší požehnání nad pohárem s otráveným vínem a ten se tříští na střepy. Bez hněvu a s modlitbou opouští toto společenství a vrací se do milované samoty, aby tam přebýval „sám se sebou“ - sám s Bohem.

Zakrátko se kolem Benedikta začínají shromažďovat žáci. Zakládá v okolí Subiaka 12 klášterů po 12 mniších, ustanovuje v nich opata a sám žije s několika žáky a je duchovním otcem všech společenství. Mnohé římské rodiny mu svěřují své syny na výchovu, nejznámějšími z těchto jeho žáků jsou Maur a Placid.

Pokojný život v Subiaku však časem narušuje závist kněze Florencia, který svými intrikami proti Benediktovi začíná ohrožovat zdravý život a rozvoj komunit. Benedikt se rozhoduje řešit vyhrocenou situaci odchodem. Se skupinkou mnichů opouští Subiako a buduje na troskách bývalého pohanského chrámu klášter, který dnes známe jako Monte Cassino. Tam tráví zbytek svého života v kontemplaci, péči o společenství mnichů i lid

z okolí, který v klášteře nachází podporu ve všemožných lidských nouzích a potřebách. Tam píše svou Řeholi pro mnichy - „skromnou Řeholi pro začátečníky“ (RB 73,8), která nejlépe vypovídá o tom, kým Benedikt byl, neboť „svatý muž nemohl žít jinak, než sám učil“.

Život sv. Benedikta v knize Dialogů je protkán nejrůznějšími zázraky. Většina z nich má svůj vzor v některé události popsané Písmem svatým, např. chůze po vodě sv. Petra, vyvedení vody ze skály Mojžíšem... Sv. Benedikt byl mužem hluboké víry, sv. Řehoř říká: „byl naplněn duchem všech spravedlivých“, byl jeho nástrojem. Stejně jako slova, tak i jeho činy jsou pevně zakotveny v modlitbě a dokazují v co - nebo snad lépe: v koho - věřil.

Benedikt umírá v den, který sám předpověděl, s rukama vztaženými k modlitbě, podpíraný svými mnichy. Je pohřben v kapli sv. Jana Křtitele na Monte Casinu, ale už sv. Řehoř poznamenává, že jeho smrtí nekončí dílo započaté jeho životem. Důvodem k tomuto tvrzení mohou být stovky klášterů a tisíce následovníků, kteří díky sv. Benediktovi naplnili svůj život hledáním Boha a jeho oslavou.

Jáchym a Anna - rodiče Panny Marie

Jména rodičů Panny Marie, Jáchyma a Anny, jsou známa z apokryfního spisu z 2. století, tzv. »protoevangelia podle Jakuba« (1). Na východě je kult sv. Anny doložen již v 6. století, na západě v 10. století; kult sv. Jáchyma teprve ve 14. století. Roku 1481 přijal papež Sixtus IV. Annu do římského kalendáře. V byzantském ritu nám datum 25. července připomíná zasvěcení basiliky sv. Anny v Konstantinopoli. Původně se oba svátky slavily odděleně, společnou liturgickou památku stanovil až druhý vatikánský koncil.

Jméno maminky Panny Marie nás odkazuje k Anně (Chaně), matce Samuelově, která též zasvětila své dítě Bohu; dále k matce Tobijášově; a nakonec k prorokyni Anně, která vítá v Chrámě malého Ježíše.

Podle tradice se Anna narodila v Betlémě a vzala si Jáchyma z Nazareta; oba pocházeli z Davidova rodu. Spolu s manželem vychovávala svou dceru Marii k vzornému ctnostnému životu. Rodiče ji ještě jako dítě přivedli do chrámu a svěřili tamější péči a výchově. (Na základě této tradice se vyvinul i liturgický svátek Obětování Panny Marie, v současné době slavený 21. listopadu jako památka Zasvěcení Panny Marie v Jeruzalémě.) „Přijal ji kněz, políbil ji a požehnal jí: »Pán vyzdvihl tvé jméno po všechna pokolení. V tobě Pán na konci věků ukáže synům Izraele své vysvobození.« A postavil ji na třetí stupeň oltáře a Pán Bůh na ni seslal svou milost a její nohy se roztančily a celý dům Izraele v ní našel zalíbení. A rodiče odešli plni údivu, vzdávali Pánu Bohu chválu, že se jejich dcera neobrátila zpět. Maria rostla v chrámu jako holubice a přijímala potravu z rukou anděla.“ (Protoevangelium Jakubovo, 7,2b-8,1). Anna údajně zemřela v pokročilém věku.

Táž tradice říká o Jáchymovi, že byl pastýřem a vlastnil velká stáda; že však až do pozdního věku nezpłodil potomka. „V Dějinách dvanácti izraelských kmenů byl Joachim, velmi bohatý člověk - odevzdával Pánu dvojnásobné dary a říkal: »To, co mám navíc, připadne všemu lidu, a co slouží k mému očistění, připadne Pánu, aby se nade mnou slitoval«. Přišel veliký den Páně a synové Izraele přinášeli své dary. Proti němu se však postavil Rúben: »Nemáš právo jako první odevzdat své dary,« řekl, »protože z tebe nevzešlo Izraeli semeno.«“ (Protoevangelium Jakubovo, 1,1-2). Maje na paměti Abraháma, který obdržel syna v pozdním stáří, rozhodl se Jáchym odejít do pouště a postit se zde po čtyřicet dní. Zjevil se mu anděl a sdělil mu budoucí narození dcery. Jáchym se vrátil z pouště ke své manželce a na cestě se s ní setkal u „Zlaté brány“ v Jeruzalémě.

Svatá Anna bývá zpravidla zpodobňována v dlouhém přepásaném šatu, s hlavou zahalenou závojem. Někdy drží v ruce knihu nebo lilii. Nejčastěji je ale vyobrazována spolu s Pannou Marií (svatá Anna „samodruhá“) nebo s Pannou Marií a Ježíškem (svatá Anna „samotřetí“).

Sv. Jan Maria Vianney

Jan Maria Vianney se narodil v obci Dardilly ve Francii 8. května 1786. Od dětství jej rodiče vychovávali k lásce k Bohu a Panně Marii. Když hrůzovláda „revolucionářů“ pominula, mohla Církev ve Francii opět žít normálním životem. Tehdy oznámil také rodičům, že by se chtěl stát knězem. Matka měla z jeho rozhodnutí radost, otec se postavil proti. Ale i on po čase souhlasil. Začal v r. 1806 studovat, ale od počátku měl se studiem problémy, především s latinou. Studia musel přerušit v roce 1809, kdy byl povolán do Napoleonovy armády. Dne 8. února 1811 mu zemřela matka a Jan se vrátil domů. Do armády místo něj nastoupil jeho mladší bratr. Jan byl 13. srpna 1815 vysvěcen v kapli kněžského semináře v Grenoblu na kněze. Byl jmenován kaplanem v obci Ars. Časem si získal silnou náklonnost věřících a začaly se o něm šířit zprávy jako o světcích. Do Ars začali přicházet poutníci, a Jan trávil čím dál tím více času ve zpovědnici. V pozdějších letech byl jmenován kanovníkem. Zemřel v roce 1859, blahorečen byl roku 1905, svatořečen byl roku 31. května 1925 a o čtyři roky později byl prohlášen za patrona kněží v duchovní správě.

Pozvánka na ODVAHU K ŽIVOTU

Každého, kdo se neostýchá upozornit na hodnotu lidského života, možnosti pomoci nečekaně těhotným a podpořit veřejnost k přemýšlení a k přijímání i nečekaně počatých dětí, srdečně zveme do průvodu s transparenty a rozdáváním letáků.

Demonstrace „Odvalu k životu“ se na Mělníku koná každou poslední sobotu v měsíci od 10 do 11 hod. Setkáváme se u Pražské brány a s několika zastávkami procházíme náměstím Míru, ulicí 5. května a náměstím Karla IV. do ulice Fibichovy. Nejbližší termíny jsou: 29. července, 26. srpna a 30. září 2016.

Kontakt: Marie Snopková, tel.: 732846273.

Kež nemusí být tolika dětem odpírán život a tolik matek a rodin nést hluboké zranění. (V roce 2014 bylo jen na Mělnicku provedeno průměrně 37 umělých potratů měsíčně.)

